

aktiiv+

ARMÁDA VÍ, CO CHCE

EXKLUZIVNÍ BILANČNÍ ROZHOVOR
MINISTRYNĚ OBRANY JANY ČERNOCHOVÉ

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

ARMÁDA VÍ, CO CHCE,

říká v exkluzivním bilančním rozhovoru ministryně obrany Jana Černochová, která má za sebou první rok ve funkci. „Mise začíná, držte mi palce,“ vzkázala tehdy. S běžnými starostmi a problémy řadových vojáků a vojáků se seznamovala už jako předsedkyně sněmovního výboru pro obranu. Zdůrazňuje, že je pro ni prvořadé, aby měli odpovídající vybavení i zajištění. Když se ohlíží nazpátek, říká: „Armáda byla bohužel dvacet let přehlížena a byla vždy na prvním místě, když vláda šetřila a škrtila. To se změnilo.“ Jako důkaz uvádí převzetí prvního tanku Leopard 2A4, memorandum o nákupu nových „bevek“ CV90 či vyjednávání o pořízení nadzvukových letounů F-35. „Armáda ví, co chce, a já jsem připravena všemi silami zajistit, aby dostala, co potřebuje.“

Zamýšlí se i nad válkou na Ukrajině, kterou loni 24. února napadlo Rusko. Podle jejích slov nebyla úplně překvapena, když vypukla, neboť určité náznaky z Kremlu přicházely. „Co mě ale šokovalo, byla Putinova brutalita,“ uvedla. V kontextu s ruskou agresí šéfka resortu upozornila na tzv. proruskou pátou kolonu. Jana Černochová tvrdí, že Rusko nemá kapacitu Evropu ovládnout fyzicky, ale má dost sil škodit. Například rozšiřováním dezinformací a snahou destabilizovat demokratický systém. Naopak vyzdvihuje, jak tragické dění na Ukrajině oživilo vztahy České republiky s USA. Během prvních dvanácti měsíců se ministryně dvakrát setkala se svým americkým protějškem Lloydem Austinem. „Po epizodě, kdy vláda ČSSD poslala k ledu projekt radaru v Brdech a naše vztahy s USA se mírně ochladily, jsou nyní velmi srdečné a těsné.“

Říká, že pocit bezpečí plynoucí z anonymity na internetu může i z navenek slušných lidí udělat zlé a agresivní. Chceme-li si podle ní zachovat skutečné bezpečí, nesmíme se bát bojovat za naše hodnoty. Poučením je přitom odvaha hrdinů naší minulosti. V rozhovoru se vrací i k jmenování Karla Řehky náčelníkem Generálního štábu Armády České republiky. „Byl ta nejlepší volba. Pan generál má zkušenosti s velením v zahraničí, zná dokonale prostředí armády a má zkušenost i zvenku jako ředitel Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost.“

Žijeme v bouřlivé době. Když válka proti Ukrajině vypukla, byla jste ve funkci dva měsíce. Vybavujete si moment, kdy jste se to dozvěděla?

Nebyla jsem úplně překvapena. Pamatuji si živě porady i debaty s kolegy před vypuknutím této války, nejprve jsme tomu nevěřili, pak jsme tomu nechtěli věřit, ale už před agresí Ruska na Ukrajinu vše směřovalo k tomu, že Putin poruší vše, co může, a rozpoutá válku. A co se týče brutality, tak bohužel předčil očekávání.

Česká vláda se na konci října rozhodla uskutečnit česko-ukrajinské mezivládní konzultace přímo v Kyjevě. Přesvědčila vás tato návštěva, že je to skutečně třeba?

Osobní jednání je vždy přínosnější a má to symbolickou i věcnou rovinu. Český premiér byl spolu se slovinským a polským kolegou první předseda vlády, který navštívil Kyjev, a to pro Ukrajince znamenalo velkou podporu i jako signál k ostatním zemím. A při osobním setkání lépe pochopíte, o co druhé straně jde, jaké má motivace, co potřebuje. Pro mě byla cesta do Kyjeva velmi užitečná.

Je jasné, proč je naše pomoc důležitá pro Ukrajinu. Proč jsou ale vojenská podpora a spolupráce s Ukrajinou důležité pro nás?

Protože skutečně není klišé, že Ukrajinci bojují i za nás! Za naše životy, zdraví, hodnoty, které Rusko pošlapává. A byla chyba demokratických zemí, že ignorovaly ruskou politiku a spoléhaly na to, že na prvním místě je byznys, tudíž že válka nehrozí. A my nepomáháme Ukrajině jen dodávkami materiálu, ale nabízíme lékařskou péči, staráme se o uprchlíky

a cvičíme ukrajinské vojáky. To není jen předávání našich znalostí Ukrajincům, ale také my od nich získáváme zkušenosti z boje, to je nedocenitelné pro naše vojáky.

Máme mít obavy z proruské páté kolony?

Máme, a nejen my. Rusko nemá kapacitu, ale spoň v tuto chvíli, ovládnout fyzicky Evropu, dobýt naše města a ovládnout celý kontinent, ale má dost sil na to škodit. Rozšiřovat dezinformace pomocí lidí, z nichž někteří možná z hlouposti, další asi i vědomě, rozšiřují nesmysly a snaží se destabilizovat demokratický systém. Někteří dokonce byli nebo jsou v Parlamentu. To je ruská politika nejen posledních let a ne jenom proti nám. Proti tomu se musíme bránit a vysvětlovat.

Překvapilo vás, jak chaoticky a neprofesionálně si počíná ruská armáda, kterou Kreml s oblibou označoval za jednu z nejlepších na světě?

Ruskou armádu bych nepodceňovala, i když chaos a její chyby především na jaře překvapily i odborníky. Z velké části jsou ozbrojené síly obrovskou Potěmkinovou vesnicí Putina režimu, ale stále velmi nebezpečnou. Mají hodně vojenského materiálu, i když není ten nejmodernější, jenže ten umí zabít i v 21. století. A Rusko má nejen starou techniku, ale i jaderné zbraně. Je smutné sledovat, jak potenciálně bohatá země vrhá obrovské prostředky do

„Ruská armáda je z velké části obrovskou Potěmkinovou vesnicí, ale stále velmi nebezpečnou.“

zbrojení na úkor vlastní veřejnosti, i když stejně nemá na to, aby se technologicky vyrovnala západním technologiím. To může vést k frustraci a eskalaci násilí.

Měla by Ukrajina vstoupit do NATO?

Ukrajina je svým postojem součástí Západu a patří do společenství demokratických struktur, přes všechny problémy, které má kvůli své relativní chudobě, ale také dlouhodobému působení Ruska. Patří do EU a podle mě patří i do NATO, ale podle pravidel Aliance se nemůže stát členem země, která je ve válce. Ale do budoucna si to představit umím.

USA a jiní členové NATO nám dříve vytýkali, že neodvádíme na obranu dvě procenta HDP, k čemuž jsme se zavázali. Společně s premiérem Petrem Fialou jste v září potvrdili cíl dávat dvě procenta HDP na obranu už v roce 2024 místo původně plánovaného roku 2025. Je to reálné a dlouhodobě udržitelné?

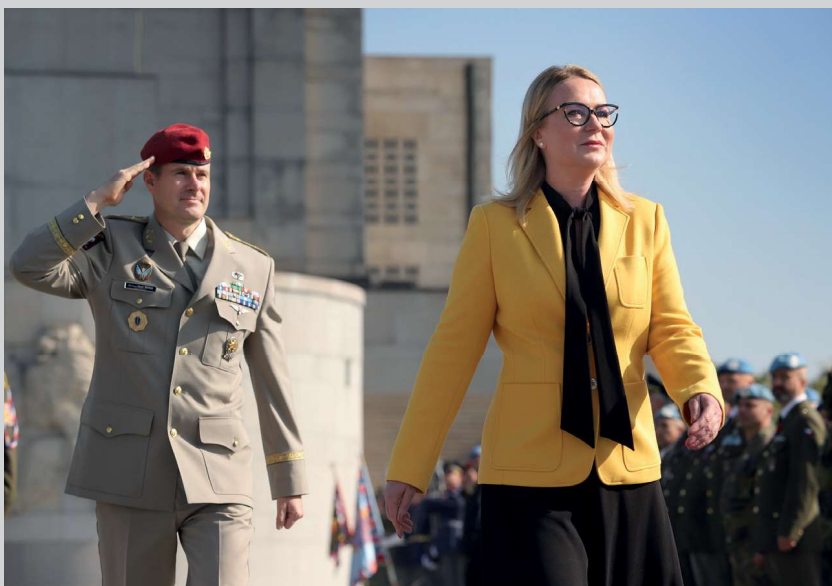
Ano, směřujeme k naplnění cíle dvou procent HDP na obranu v roce 2024, přičemž bude samozřejmě záležet na aktuální ekonomické situaci. Zpracovali jsme také zákon o financování obrany státu, který zajistí stabilní plánování a financování víceletých strategických projektů armády, zakotví povinnost státu vydávat na obranu nejméně dvě procenta HDP a definuje další výdaje státního rozpočtu, které lze do obranných výdajů započítat. Obrana totiž není jen záležitostí Ministerstva obrany, ale i dalších státních institucí.

Kvůli podfinancování zdědila armáda víc dluhů než jenom odkládané přezbrojení. Je to vidět na budovách, ale také na běžné osobní výstroji...

Všechno souvisí se vším, moderní technika potřebuje moderní infrastrukturu a vojáci musí mít vybavení pro boj ve válce 21. století. Armáda byla bohužel dvacet let přehlížena a byla vždy prvním místem, kde vláda škrtila a šetřila. To se změnilo, jsem vděčná kolegům ve vládě, že mám jejich podporu a mohu tento dluh začít splácet.

Ministr obrany USA Lloyd Austin se s vámi během devíti měsíců sešel hned dvakrát. Berou nás USA jako partnera, na kterého je spolehnouti?

Moc ráda jsem přivítala pana ministra v Praze a o jeho zájmu o Česko svědčí i to, že navštívil kryptu v Resslově ulici a zajímal se o historický kontext. Určitě se vztah mezi Spojenými státy a Českou republikou upevnil a patříme mezi nejbližší spojence a jako takové nás Američané berou. Potvrdila se životní

„Generál Řehka byl ta nejlepší volba.“

„Armáda byla dvacet let vždy prvním místem, kde vládla šetřila.“

důležitost euroatlantické vazby. Po epizodě, kdy vláda ČSSD poslala k ledu projekt radaru v Brdech a naše vztahy s USA se mírně ochladily, jsou nyní velmi srdečné a těsné.

Na zářijovém setkání v Praze s americkým protějškem Lloydem Austinem v Praze jste uvedla, že Ukrajinu budeme podporovat i nadále. Prohlásila jste: „Jsme silnější a jednotní tak, jak jsme dlouho nebyli.“ Opravdu musela přijít válka, aby se demokratický svět sjednotil?

Válka otevřela oči těm největším optimistům, pro které byla obrana na posledním místě, protože válka v Evropě je přeče minulost a lidé i státy chtějí dělat byznys. Ukázalo se, že to byla iluze a domnělé historické křivdy nebo ego diktátora je víc. Byla iluze věřit, že Rusko je standardní civilizovaný stát.

Co trápí nejvíce současnou Armádu České republiky?

To je vlastně to nejdůležitější téma, protože, jak jsem již uvedla, armáda a obrana obecně byly v posledních letech popelkou. Výsledek známe. Třicet let po revoluci jsme byli v mnoha oblastech stále závislí na sovětské technice, šetření dopadalo i na náborové vojáků. Takže navzdory

„Třicet let po revoluci jsme mnohde stále závislí na sovětské technice.“

tomu, že armáda má u veřejnosti vysoký kredit, vydaje na ni tomu neodpovídaly. To se snažíme změnit. Vláda chce plnit závazek NATO vydávat na obranu dvě procenta HDP a bude to ukotveno v zákoně. Těsně před Vánoce

„Chceme přežít? Tak se musíme učit od našich hrdinů.“

jsme v Přáslavicích přivítali první tank Leopard a podepsali jsme memorandum se švédskou stranou o nákupu nových „bevek“ CV90. A to nejsou jediné projekty, vyjednáváme o pořízení nadzvukových letounů F-35, těšíme se na nové americké vrtulníky, budeme mít izraelské radary nebo francouzská děla. Ve 21. století musí mít česká armáda vybavení pro bojiště 21. století, to 20. už skončilo dávno.

Máte přehled o tom, jaké běžné starosti a problémy řeší řadoví vojáci a vojákyně?

Už jako poslankyně a předsedkyně výboru pro obranu jsem s vojáky i vojákyněmi mluvila poměrně často a myslím, že mám docela přehled o tom, co je trápí. Víím, že trpěli pocitem, že jsou pro vládu druhořadí, to se změnilo. Jednou z mých priorit je nejen zvýšit nábor, aby v roce 2030 měla armáda 30 tisíc vojáků, ale také to, aby vojáci a vojákyně měli odpovídající vybavení a zajištění.

Jednoduché jistě nebylo jmenování nového náčelníka Generálního štábu Armády České republiky. Jak jste s volbou a s prací generála Karla Řehky spokojena?

Byla to ta nejlepší volba. Pan generál má zkušenosti s velením v zahraničí, zná dokonale prostředí armády a má i zkušenost „zvenku“ jako ředitel Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost, takže je naprosto v obraze v situaci na potenciálním kybernetickém bojišti.

Ruská agrese zvýšila zájem o aktivní zálohu. Jen za první měsíc války se přihlásilo 2 300

lidí. Máme teď příležitost rozšířit propojení armády se společností?

Do roku 2030 chceme kromě zvýšení počtu profesionálních vojáků dosáhnout počtu členů aktivní zálohy na 10 tisíc. To je jedna z cest, jak veřejnost do obrany státu zapojit. Chceme proto, aby byl přijímací proces jednodušší a přehlednější. K tomu bude sloužit Virtuální náborové středisko, které zájemce o službu v profesionální armádě nebo aktivní záloze seznámí se všemi nutnými informacemi, zjednoduší některé úkony a ukáže možnosti, které v armádě jsou pro zájemce novým moderním

„Pocit anonymity gauče udělá z navenek slušných lidí agresivní.“

způsobem. Už dnes je možné i jednodušší formou absolvovat dobrovolné vojenské cvičení a být tak připraven k obraně, ale není to členství v aktivní záloze. Další možností, kterou připravujeme v nové legislativě, bude institut dobrovolného předurčení – to znamená, že zájemce projeví zájem v případě ohrožení státu pomáhat, takže absolvuje zdravotní prohlídku, ale tím jeho povinnost skončí do doby, než bude vyhlášen stav ohrožení státu nebo válečný stav. V tom případě může být povolán na cvičení, aby byl připraven plnit úkoly potřebné k obraně země. Armáda by měla mít přehled o občanech potřebných profesí nebo dovedností – lékařích, technících, řidičích, lidech se zbrojním průkazem, jednoduše o všech, kteří mají nějakou schopnost, jež se dá využít, a jsou ochotní pomáhat.

Jana Černochová se svým slovenským protějškem Jaroslavem Naděm

Často říkáte, že na výhrůžky jste připravená. Platí to stále? A kde končí jakákoliv komunikace?

Je to smutné, jak pocit anonymity a bezpečí gauče v obýváku udělá z navenek slušných lidí nevychované, zlé a agresivní. Pro mě jsou hranice výhrůžky násilím, tyto nekompromisně zasílám policii.

Kladete velký důraz na historii a naše hrdiny. Proč si připomínat minulost?

Chceme přežít? Chceme si zachovat naše bezpečí, naše pohodlí, naše hodnoty? Tak za ně musíme být ochotni bojovat a poučit se z minulosti a odvahy našich hrdinů. A nejen těch slavných, ale i těch bezejmenných, kteří pomáhali za války odbojářům nebo podepsali třeba Chartu v 70. letech. Kdo nezná minulost, je odsouzen k tomu prožít si ji znovu. Proto jsem byla nadšená z nově otevřeného Armádního muzea v Praze na Žižkově, kde tým generála Aleše Knižka odvedl neuvěřitelný kus práce, a máme muzeum světových parametrů. Tam je minulost a historie servírovaná tak lákavě, že to chytne každého a v každém něco zůstane. Přijďte!

Při nástupu na ministerstvo jste představila své Desatero pro obranu. Jak jste spokojena s jeho dosavadním naplňováním?

Jsem spokojena, i když samozřejmě je to plán na čtyři roky a máme za sebou ten první.

„Armáda ví, co chce, a já jsem připravena všemi silami zajistit, aby dostala, co potřebuje.“

Všechny body desatera se daří plnit. Rozhýbali jsme akvizice, jsou připravené důležité legislativní návrhy, které pomohou ve financování obrany, posílí pravomoci Vojenské policie, zefektivní veřejné zakázky nebo umožní lépe zapojit obyvatelstvo do obrany naší země. Zrychlili jsme nábor, klademe důraz na péči o veterány, na výzkum, na péči o naši historii, máme reálný plán, jak splnit dvě procenta HDP na obranu. V prosinci jsem shrnula před novináři práci za prvních dvanáct měsíců ve funkci ministryně a nepochybuji, že za rok jim oznámím další pokrok. Je to výsledek nasazení a práce i mých kolegů, kterým patří dík, stejně jako kolegům ve vládě a veřejnosti za podporu, kterou mi předchůdci v této funkci zdaleka takovou neměli.

Jaká největší výzva před armádou stojí v roce 2023?

Armáda ví, co chce, a já jsem připravena všemi silami, aby dostala, co potřebuje. Výzva

pro armádu je, aby držela s ministerstvem a bezpečnostní situací krok a dokázala spolupracovat tak, aby se dařilo projekty realizovat bez zbytečných zdržení. Zatím se nám to daří a věřím, že to tak bude i do budoucna.

Co byste popřála do nového roku 2023? Bude lepší?

Doufám, že bude lepší než rok 2022, rok války na Ukrajině, energetické krize a ekonomických problémů. Přeji všem, vojákům, zaměstnancům Ministerstva obrany a všem občanům České republiky hodně zdraví, štěstí a spokojenosti. Ať máme dobře vycvičenou a vybavenou armádu, bez které o to můžeme přijít.

Text: Petr Třešňák, Filip Tesař,
foto: Jan Schejbal

Představujeme 43. výsadkový pluk

„VÍME, KDO JSME“

Naše armáda nikdy nespala. Pomáhala při každé krizi, která se objevila. Tím získala kredit a velkou podporu veřejnosti. Ale nezapomínejme na to, co je účelem armády. Je to boj, příprava na válku, na konflikt, a schopnost působit jako platný člen naší Aliance. Za celých 30 let nám válka nebyla blíž než teď. Znamená to být na válku připraven. To je naše poslání.

plukovník Jiří Líbal, velitel 43. výsadkového pluku

43. výsadkový pluk je součástí Pozemních sil Armády České republiky. Jedná se o výsadkový útvar typu komando schopný provádět úderné operace. Pluk vznikl 1. října 2020 v posádce Chrudim transformací 43. výsadkového praporu jako třetí manévrový prvek AČR. Počátečních operačních schopností dosáhl výsadkový pluk v říjnu 2020.

Důvody jeho vzniku popisuje generál Opata ve své knize Sám nejsi nic: *...naše armáda má dvě stěžejní brigády. Několik let bylo jasné, že potřebujeme další prvek. Každý voják by si přál další brigádu, ale náklady by byly astronomické. Postavit úplně novou brigádu by vyšlo na desítky miliard. Rozpočty na obranu sotva stačí na modernizaci současných brigád.*

Proto jsme rozšířili výsadkový prapor na pluk. Slibovali jsme si od toho, že se alespoň částečně sníží „operační tempo“ ostatních jednotek a že získáme vyváženější a akceschopnější strukturu sil. Na jedné straně je to lehká, skvěle vyzbrojená a vycvičená, rychle nasaditelná péchota. Je univerzální a skvěle se hodí pro téměř každou situaci nebo krizový scénář. Na druhé straně potřebujeme těžké jednotky určené především pro konflikt

vysoké intenzity a k odstrašení potenciálního protivníka. A pochopitelně je to náš férový vklad do Aliance. Za rozšíření výsadkového praporu na pluk jsem schytl dost kritiky, že jí jako výsadkář dávám přednost. Paradox je, že výsadkovému pluku jsem se věnoval ze všeho nejméně.

VELITEL

plukovník gšt. Ing. Jiří Líbal, MSS

Absolvoval Vojenské gymnázium Jana Žižky z Trocnova v Moravské Třebové a Vojenskou vysokou školu pozemního vojska ve Vyškově, obor velitel mechanizovaných jednotek – manažer. V roce 1995 nastoupil jako velitel čtyř-výsadkář k 42. mechanizovanému praporu, kde sloužil s krátkou přestávkou do konce roku 2014 až do pozice velitele praporu z pověření. V rámci této služby se zúčastnil misí IFOR a SFOR v Bosně a Hercegovině, KFOR v Kosovu a ISAF v Afghánistánu (velitel kontingentu). Deset měsíců působil jako instruktor na BMATT CZE, rok na štábu 4. brigády rychlého nasazení jako náčelník O-7 a rok strávil na studiu na Command and General Staff College v USA. V letech 2015–2019 byl velitelem 41. mechanizovaného praporu, s praporem absolvoval misi eFP 2018–2019

v Litvě jako náčelník štábu úkolového uskupení. Po návratu nastoupil na Generální štáb, sekci rozvoje sil (SRS), na pozici náčelníka mechanizovaného vojska, odkud byl vyslán na US Army War College do USA a po absolvování byl ustanoven na pozici vedoucího oddělení výsadkového vojska a výsadkové záchranné služby SRS. Od 1. 12. 2022 byl jmenován velitelem 43. výsadkového pluku.

ZÁSTUPCE VELITELE

podplukovník gšt. Mgr. Petr Matouš

Absolvoval bakalářské studium na Univerzitě obrany (UNOB), směr vojenský management, obor velitel mechanizovaných a tankových jednotek, a magisterské na Metropolitní univerzitě v Praze, obor mezinárodní vztahy. Během studia na UNOB úspěšně absolvoval výběrové řízení k 601. skupině speciálních sil (601. skss) generála Moravce. Během služby u 601. skss se zúčastnil čtyř operací v Afghánistánu a dvou v Africe, za něž byl oceněn státní medailí Za hrdinství a Křížem obrany státu. V roce 2020 se stal vojenským poradcem předsedy vlády a současně přidělcem MO při Úřadu vlády. Následně byl v roce 2021 jmenován Bezpečnostní radou státu prvním koordinátorem agendy čelení

hybridnímu působení. Aktuálně studuje magisterský program International Security Studies na americko-německém vzdělávacím středisku Evropské centrum bezpečnostních studií George C. Marshalla v Německu. Od 1. 11. 2022 je zástupcem velitele 43. výsadkového pluku.

Oba jste k 43. výsadkovému pluku přišli teprve nedávno. Nepřišel pluk o určitou kontinuitu ve velení?

Petr Matouš: O kontinuitu ve velení rozhodně nepřišel, protože plukovník Líbal byl před nástupem vedoucím oddělení výsadkového vojska a výsadkové a záchranné služby na sekci rozvoje sil MO na Generálním štábu. Je výsadkářem většinu své kariéry a navíc se podílel na projektech pro výsadkové vojsko (zejména pro 43. výsadkový pluk), takže kontinuita je zachována velice dobře.

Každý přicházíte z jiného prostředí. Museli jste si na sebe zvykat?

Jiří Líbal: Zvykat jsme si na sebe nemuseli vůbec, protože jsme se s Petrem znali. V minulosti jsme spolu řešili projekt s izraelskými výsadkáři.

Navíc si myslím, že pro organizaci je výhodou přijímat lidi z jiného prostředí nebo se zkušeností z jiného druhu vojska. Samotnou organizaci to posouvá vpřed a získá jiný úhel pohledu.

Co bude prioritou pro vaše funkční období?

Jiří Líbal: Nelze odpovědět jinak než připravovat se na boj, tedy na válku. Což je hlavní účel armády.

Plukovník gšt. Jiří Líbal

Měli jsme dlouhou dobu nastavené myšlení na asymetrický způsob boje, jako byl Afghánistán. Samozřejmě se díky tomuto konfliktu dostala celá armáda na úplně jinou úroveň, ale dnes máme jasně definovaného nepřítele a je potřeba soustředit výcvik na něj. Pluk musí být připraven na komplexní manévrový boj i ve větších celcích i s využitím mnoha přičleněných prvků. Musí být schopen působit samostatně, ale i jako doplnění nebo podpora pro ostatní brigády jako součást pozemních sil, kam patříme. Výsadkový pluk je výběrová lehká pěchota se specifickými schopnostmi, která má obrovský potenciál. Věřím, že v brzké budoucnosti zvládneme 4. brigádní úkolové uskupení podpořit praporem úkolovým uskupením. To je jedním z cílů letošního roku.

Bývá pravidlem, že zástupce velitele útvaru se víc soustředí na výcvik než na chod mírového života. Souhlasíte? A víte už, jakým směrem se ve výcviku vydat?

Petr Matouš: Pohled na to mám stejný a základní zhodnocení jsem si už samozřejmě udělal. U bojové i nebojové části pluku je nutné nastavit mindset, že jeden bez druhého nemohou existovat. Bojovat bez kvalitního zabezpečení nelze. Každá součást pluku má svůj nezastupitelný význam a to je potřeba respektovat.

Zároveň si však musíme všichni uvědomit, že nebojová část (včetně nás ve velení) má za úkol udělat vše pro to, aby výkonná část mohla kvalitně pracovat. To nemusí být všem příjemné, ale překonáme to.

Máte za sebou dlouhou výsadkářskou historii, i když u jiných jednotek. Co pro vás výsadková příprava znamená?

Jiří Líbal: Celá činnost kolem výsadkové přípravy mě vždycky bavila a skáču velmi rád. Ale seskok padákem je pouze doprava na cíl – jedna z variant, jak mohu zahájit plnění úkolu. Někdo na úkol jede vozidlem, někdo přistane vrtulníkem, někdo jde pěšky a někdo může skočit.

Já i můj zástupce jsme zastánci toho, že je potřeba tuto schopnost udržet, ale vždy je třeba mít na paměti, že seskok není to hlavní. To hlavní je bojová činnost, která následuje potom. V tom je potřeba nalít si čistého vína. Pluk musí udržet schopnost seskoku s materiálem ve dne i v noci, ale priority výcviku se musí soustředit na samotný manévr – na boj.

Petr Matouš: I já vždycky skákal rád, ale s tím, že padák je pro mě prostě „cesta do práce“.

Ano, je to součástí identity výsadkaře, ale pro jedno nesmíme zapomínat na druhé. Je potřeba umět dobře všechny způsoby zasažení. A pravděpodobnost zasažení vozidly, pěšky nebo přistáním vrtulníků je několikanásobně vyšší.

To je potřeba mít na paměti. Od toho se odvíjejí priority pro čas na výcvik i úroveň dovedností.

Takže dohady, že pluk bude konkurencí pro speciální síly – u kterých jste dříve sloužil – šlapou vedle?

Petr Matouš: Konkurencí pro speciální síly nejsme a v žádném případě to není naše ambice. V našem prostředí jsou speciální síly jiný druh vojska. V současné chvíli je tvoří ředitelství v Praze, 601. skupina speciálních sil v Prostějově a Centrum podpory speciálních sil v Olomouci a nikdo jiný.

Oproti tomu 43. výsadkový pluk je součástí pozemních sil a vznikl jako třetí manévrový prvek k 4. brigádě rychlého nasazení a 7. mechanizované brigádě. Jsme lehkou pěchotou

se specifickými schopnostmi výsadku na padácích, ale určitě nemáme schopnosti speciálních sil a ani je nebudujeme.

Na armádu se dívám jako na celek a jednotlivé druhy vojsk a útvary se musí navzájem doplňovat a integrovat, ne mezi sebou stavět zdi. Stejně jako je tankista hrdý na svůj tank, jsme my hrdí na příslušnost k lehké výsadkové pěchotě. Nic víc, nic míň.

Podplukovník gšt. Petr Matouš

Tankisté dostanou nové tanky, co čeká vás?

Jiří Libal: Naši předchůdci tu odvedli obrovský kus práce a reálně máme na čem stavět.

Na pluku se buduje infrastruktura, vnitřní procesy jsou nastaveny dobře, spousta projektů je připravených k realizaci. V prvé řadě jsou to akvizice na lehká útočná vozidla a kompletní přezbrojení pluku na západní zbraňové systémy.

Petr Matouš: Oba si s velitelem uvědomujeme, že priorita u pozemních sil je modernizace 7. mechanizované brigády.

Na druhou stranu ani jeden z nás nepřestane bojovat o další rozvoj pluku. Chceme být tou nejlepší pěchotou, jakou kdy naše armáda měla. A taky budeme.

Text: rtm. Jakub Debrecenyi,

foto: rtm. Jakub Školník, Filip Tesař

